

**Вінницький національний медичний університет
ім. М.І.Пирогова
Міністерство охорони здоров'я України**

ПІДГОТОВКА МЕДИЧНИХ КАДРІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ РЕФОРМИ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
15 лютого 2017 року

Вінниця – 2017

УДК: 614.2:316.422(477)

ПІДГОТОВКА МЕДИЧНИХ КАДРІВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ РЕФОРМИ СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
м. Вінниця, 15 лютого 2017 року

Редакційна колегія: В. М. Мороз (головний редактор)
Ю.Й. Гумінський (відповідальний редактор)
Л. В. Фоміна

Відповідальний за випуск: А.М. Гулевич

Вища медична освіта повинна забезпечити високоякісну підготовку студентів і є важливою складовою реформування галузі охорони здоров'я та реалізації соціальних пріоритетів держави, оскільки від рівня підготовки майбутніх лікарів залежить якість надання медичної допомоги населенню країни. Сучасний розвиток медичної науки і практики зумовлюють необхідність вносити корективи в підготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників із наближенням їх освіти до міжнародних стандартів. Саме тому, якість освіти у вищих навчальних закладах необхідно покращити шляхом ефективної організації та інформатизації навчального процесу, впровадженням передових наукових розробок у практику викладання, забезпеченням високого професіоналізму викладачів, створенням сучасної навчально-методичної бази в усіх освітніх галузях, зокрема і медичній.

Збірник розрахований на всіх працівників медичної галузі.

© Вінницький національний медичний університет імені М.І. Пирогова, 2017

використовувати один підручник і ним повинен бути Національний підручник «Педіатрія» за редакцією професора В.В. Бережного у двох томах. Окрім цього, повинні опрацьовуватися всі протоколи, що стосуються педіатрії і останні наукові статті.

Тематика кожного розділу педіатрії, що удосконалюється за період проходження інтернатури, повинна стосуватися саме практичного застосування лікарями першої і другої ланки надання медичної допомоги дітям. Більш розширена тематика повинна розглядатися на курсах вузької спеціалізації.

Письменна О.П., Даценко Г.В.

Новітні методи проведення лекційних занять для студентів медичних спеціальностей

Професійні уміння та навички відіграють важливу роль у будь-якій діяльності людини. Тому в умовах реформування вищої освіти та системи охорони здоров'я в Україні збільшується потреба вдосконалення медичної освіти.

Значне місце у підготовці фахівців належить лекціям. Лекція - чіткий, системний виклад окремої наукової проблеми або теми. Мета лекції полягає в допомозі студентам оволодіти методами самостійної роботи з підручниками, посібниками, першоджерелами. Лекція - один з найважливіших чинників в організації навчальної діяльності студентів.

Сучасна дидактика й особливості соціальної діяльності вимагають урізноманітнення класичної лекції, бо вона спрямована на просте інформування, передавання готових знань шляхом монологічної форми спілкування. Лекції посідають суттєве місце у навчальному процесі на всіх рівнях освіти, хоча їх кількість різко зменшилась у навчальних планах. У зв'язку з цим від педагогів вимагається творче ставлення до них. Лекція, що відповідає сучасним дидактичним і виховним цілям, повинна формувати інтерес і прагнення до студентів, наблизити навчальний процес до умов професійної діяльності, сприяти обмінові знаннями, досвідом і почуттями. З цією метою використовуються певні прийоми і способи активізації класичних лекцій

Лекція-бесіда — «діалог з аудиторією» — найбільш поширена й порівняно проста форма активного залучення студентів до навчального процесу. Вона передбачає безпосередній контакт лектора з аудиторією, що дає змогу зосередити увагу студентів на найбільш важливих проблемах теми, яка вивчається, визначити зміст і темп викладу навчального матеріалу з урахуванням рівня підготовленості та освіти аудиторії.

Лекція-аналіз конкретної ситуації нагадує лекцію-дискусію. Тільки на обговорення лектор виносить не питання, а конкретну ситуацію. Це так звані мікроситуації, які демонструються аудиторії усно або у вигляді відеозапису, діафільму тощо. Її виклад має бути коротким, але суттєвим і змістовним, щоб його вистачило для всебічного обговорення. Студенти цю мікроситуацію аналізують всією аудиторією. Лектор активізує цей діалог за допомогою

спеціально спрямованих запитань, підказок, зіставленням різних поглядів, а іноді й їх зіткненням. Після цього він, спираючись на правильні та обґрунтовані відповіді, міркування і судження, аналізує цю ситуацію, надає переконливі докази щодо хибних думок і аргументовано підводить аудиторію до колективного рішення чи висновку.

Півторак Н.А., Феджага І.В.

Вдосконалення методики викладання гомеопатії - виконання завдань стратегії розвитку народної та нетрадиційної медицини в Україні на 2017-2023 роки

Упродовж останніх десятиліть у країнах Європи, Північної Америки та Азії йшли жваві дискусії щодо ролі та місця народної медицини у сучасній медицині: від надмірного захоплення (країни Азії) до сумнівного чи стриманого відношення (країни Північної Америки). Сьогодні згадка про гомеопатичний метод лікування як метод нетрадиційної медицини викликає багато суперечливих думок та висловлювань як у лікарів, так і у пацієнтів - хтось покладається на гомеопатію, коли всі спроби алопатії виявились безсилими, хтось вважає, що гомеопатія може допомогти лише при функціональних незастарілих порушеннях, а хтось проголошує, що надій на “нетрадиційну” медицину не покладає.

Стратегія розвитку народної та нетрадиційної медицини в Україні на 2017-2023 роки спрямована на подальший розвиток гомеопатії. Досягненням останнього десятиліття є впровадження викладання основ гомеопатії в медичних університетах України. Як обов'язковий предмет курс гомеопатії присутній у навчальних планах медичних вузів і факультетів Німеччини та Великої Британії, а також відносно недавно введений в навчальні плани вищих навчальних закладів Бельгії та інших країн Європи.

Завданням Вузу є не підготовка лікаря-гомеопата, а ознайомлення майбутніх лікарів з гомеопатичним методом. Викладання гомеопатії проводиться на основі доказової медицини при загальноновизнаних правилах проведення випробувань, закладених у стандарті належної клінічної практики (Good Clinical Practice). Починається викладання з визначення гомеопатії, її основних принципів, суті гомеопатичної терапії. На основі сучасних експериментальних наукових даних підтверджується ефект Закону Подібності. Студенти знайомляться з принципом лікування за Законом Подібності. Приводяться експериментальні наукові дані про біологічну активність малих доз. Детальне знайомство відбувається зі способами приготування гомеопатичних ліків.

Студенти знайомляться з першоджерелами, написаними ще засновником гомеопатії Самуїлом Ганеманом, його поясненням дії гомеопатичних ліків на організм людини. Студенти також вивчають сучасні теорії механізму дії гомеопатичних препаратів.

Наводяться докази того, що дія гомеопатичних засобів на організм людини не є плацебо-ефектом або психотерапевтичним ефектом.